

חיי ואהבותי (מאת פראנק האריס, הוצאת כתבי מחברים נודעים) הוא ספר הידוע לכל מיכס אנגלי ואמריקאי. כי משך שני דורות ניסו יתירים אנגלו-סכסיים להגיב חזרה הביתה את ארבעת הכרכים של ביוגרפיה זו, שהודפסו באנגלית על-ידי אולימפייה הפאריסאית, הה צאה שהדפיס גם את ספרי הנרי מילר, ולאחר מכן את זולטה. בבריטניה ובארצות-הברית, הייתה הכנסת הספר אסורה על פי החוק. יש להגיש היצירה תעסק עתה גם את החוק הישראלי.

לא לחינם. ספרו של האריס הוא פורנו-ביוגרפיה — או אוטו-פורנוגרפיה. הוא דמה לחוברת-המין, אשר התביעה הכללית הישראלית לוחמת בה, כמו שפצצת הירו-שימה דומה לרוגטקה של נער.

האריס היה תערובת של אידיאליסט, נבל, רמאי, ברברי, שקרן, סופר ואיש-שיח מדי היר. יחד עם אוסקאר ויפל וברנארד שו, היה שייך לשלישיה שקטלה את המוסר התיקטוריאני הצבוע. שו הפך מוסר חברי תי. חיילד הוולטר לכלא, שם היה האריס מבקרו היחיד. ואילו האריס הציג את עצמו בארבעת כרכי הביוגרפיה המפורסמת, שיקרה תיאורי-מישגל מפורטים, חוד-רים היירות שהצביעה יחידה במינה. הוא החל בכתיבתה בשנת 1923, בהיותו בן 67.

בהשאה האריס, הנרי מילר הוא איש צנוע, חסר כוח-גבראי. כי האריס מתאר את עצמו כגבר ששום אשה לא יכולה לעמוד בפניו, איש שהיה מסוגל לגבורה מיניות בלתי-רגילות. לדעת חוקרים, יתכן שרוב תיאוריו המיניים הם פרי דמיונו בלבד. למי עשה היה אדם נמוך קומה (1.60 מטר, בתוספת עקבים מוגבהים במיוחד). קולו הושעה לעוגב בכנסייה ולמקהלה רוסית. בגיל צעיר ברח האריס מבית אביו, קצין בחל-הים הבריטי, נסע לאמריקה (לא מבלי לפתות בדרך את בתו של קצין-האניה). שם עבד כפועל, כמזחצח-נעליים, כבוקר וכעורך-דין. לאחר מכן כיסה כעתונאי את מלחמת רוסיה-הרוכיה (לדברי ידידיו: מבלי לזוז מ"בית-בושת באודיסה). בגיל 26 חזר ללונדון, עלה במהרה לדרגת עורך עתון בעל תפוז צה המוניתי, פרץ לחברה הגבוהה, רכש כביעת ספרותית.

אולם הבריטיים השמרניים לא אהבו את השתזן, לא הזמינוהו מעולם בפעם השניה לאותו בית. לעת יקנה עבר לצרפת, הפך בעל נאמן לאשתו, ימג 1931.

ספק אם פירסום הכרך הראשון של ה"ביוגרפיה שלו יעבור בשקט בישראל. אם כן, יקבע עלידי כך תקדים חוקי חשוב: יצירה פורנוגרפית מובהקת, ה"כתובה בידו סופר ממדרגה ראשונה אך ללא יוזמה ספרותית, מותרת לפירסום בארץ.

מקור

שימונ זייר-אמריקאי

אין מנוס מבזקולין (רומאן מאת חנו אילתי, הוצאת קריית-ספר תל-אביב, תש"ד) הוא סיפורו השלישי של חבר-קיבוץ שתעבר שעבר חצי עולם וכותב על ה"הוי היהודי בחוצלארץ.

גיבור הספר, גיק, הוא מוצר של כל מה שהחברה היהודית הוציאה עשויה לתת לי אחד מבניה המפונקים. יש לו עסק משלו — קפה קטן ונעים; חמודה ומבול-בלת; אשה יולדה מתוקה; בית משלו, בלב ברזקולין מרובת-היהודים. אין דבר החסר לו, במה שצריך היה להיות אושרו.

מעבר לסמבטיון. הצרה מתחילה כש"חמודו המב-בלבל של זיק, מיס סנדרה ה"ישישה, הלכת לאיבוד בחיפושיה אחר ה"גהר סמבטיון, אותו היא רוצה לעבור כבדי להגיע לארץ ישראל האגדית של דמיונותיה תוך כדי חיפושים הוא נתקל באיירת צעיר, רה, מורין, שאף לה סמבטיון משלה, חלום נערה שגולה בתנאים קשים, לצאת למרח"קים ולהילחם למען מטרה משלה.

פגישת זיק ומורין מולידה את החלום ה"משותף לברות לארץ-ישראל הנלחמת על עצמאותה, והמסמלת את כל החושי, את כל השונה מטבעת-החנק של החיים בברזקולין. אולם אין מנוס מטבעת-החנק זו. הם נתקעים בדרכם, זיק מחזיר אל האבוס עליידי אשתו השתלטנית, ואילו מורין ממשיכה לחפש את ארץ-ישראל שלה, לחצות שיוב ושוב את סמבטיון-החלומות שלה.

קטע אופייני מתוך "חיי ואהבותי", האוטו-ביוגרפיה של האריס מאהבה של הגברת מיייה

עודו מציג לפני את מקום הבירור החביב עליו, נכנסה אשה צעירה אל האולם. מר מיייה החליף עמה מילים מספר ואחר הציגה בפני כרעיתו. מרת מיייה הייתה כבת עשרים-ושמונה שנה, תמירה ודקת-גוף, בעלת פנים מעוננות יותר מאשר יפות. אילו העניק לה הטבע גונים מוד-גשים יותר, הייתה לבטח יפת-תואר. היא הייתה לבושה בטוב טעם. תוך כדי שיחה הבהר לי כי היא שוחרת ספרות. מכיון שמר מיייה ביקש להישאר באולם-המשחקים, הצעתי ללוחמה לביתה.

פורנוגרף האריס פרו זמיון

אהבתי אשה כאהבתי אותה. אמרתי זאת השכבתי על המיטה, הרמתי את שולי שמ"לתה וגהרתי עליה. התמדתי במשחקי-האהבה. מקץ דקות אחדות נעשתה נשימתה קטועה וחפוזה, עיניה נעפעפו והיא התנו-עה בקצב אחד עמי. ככל שארכה התעל-סותנו, נעשתה לורנה ערנית יותר בתגובו"תיה, עד שלפנת לפתה בידה את שתי ר"אימצתי בכל כוחה אל גופה הלוהט. ה"שכתי לשלה אותה. היא נשקה לי ונעצה לשונה עמוק לתוך פי, לרגע שלחה את מידיה אל בין גופינו והרימה את שולי שמלתה עד צחארה, כדי שנהיה יותר צמו"דים זה אל זה. לבסוף נעשתה היסטריית, התנשמה והתנשפה ופרצה בבכי.

כיה הקיאני. חלתי כמנה, השת"רעתי לצדה, חיבתיה ונשקתיה. תחילה התכנסה לבין זרועותי בעיניים דומעות ובי"גניחות קטועות. לאחר מכן התעשתה ר"הניחה לי לרדת מעל המיטה, נישגתי אל חדר-האמבט והבאתי משם מגבת לחה, בה שטפתי את פניה. הגשתי לה כוס מים ו"היא נרגעה. מיד שבה וחיבקה אותי בלהט, כשהיא קוראת: "הוי יקירי החזק והנפי"לא! הוי, מי היה מאמין כי קיים עונג כזה? מימי לא חשתי כך! וכה הארכת בי"זאת, הוי, אהובי כולי שלך, עשה בי כאת"נפשך. אהיה פילגשך, שפתך, שעשועך, ואתה תהיה לי לאל האהבה! הוי יקירי!" חיכתתי לשמע מהמאותה השופעות. לפתע הוזקפה. "הן רציתי לראות אותי במעור"מי, קראה. "הנני לפניך. לא אוכל למנוע"מך דבר, לפני מקרה שלא תאכזב. ובן"רצע עמדה לפני עירומה כתיים היחלדה, פרט לגרביה. גוה היה דק וגמיש. מתניה דקות, אולם מפשעתה הייתה מכוסה שפעת"שיער סבוכה מדי ושדיה לא היה כה סגל"גיים ומוצקים כשדי גיסי. בכל זאת, הייתה יפה מאד וניחנה בקרסולים דקים, אשר הצרפתיים כה מסריוים בווערכתם. סבורים הם כי עצמות דקות ופועות מעירות על

אבר מין פעוט. מצאתי יוצאות-דופן כה מרובות עד שחלתי להאמין בזאת. לאחר שנשקתי לשדיה ולטבורה והיללתי את גורתה, היא נעלמה בחדר-האמבט אולם חזרה אלי במהרה ואנו התישבנו על הספה, אותה נטשנו שעה ארוכה קודם לכן. "בעלי אמר לי כי רק הגברתן גבברים יכול לדעת אשה פעמים ברו אחר זוי, אמרה לי. "אני האמנתי לו. הוי, כמה תפיות הן הנשים. אתה לבטח עשית זאת כתרסר פעמים!" בכת-צחוק על שפתי עניתי לה: "אף לא מחצית המספר הזה." שאלתה הבאה הייתה: "האיך יגע? אני עצמי חשה מעט בראשי. מעודי לא ידעתי עוצמת רגשות אשר כזאת. לבטח התשתית את כוחותיך." הבטחתי לה: "העונג עוררני וכי איני עייף כל ועיקר." "אין ספק שהנך יוצא-דופן בין הגברים," אמרה. "מרבית הגברים מגיעים לאביונה מהירה אחת ומותירים את הנשים במצב של מתחות שלא באה על סיפוקה."

העלומים משחקים תפקיד נכבד באונותו של הגבר, אמרתי לה. "אל נכון משתוקקות אנו להבטיח את תשוקת הגבר אלינו," הייתה תשובתה. "ר"אולי נעים לנו להאריך את עונג ההרגשה שחושקים בנו באמת. אה, כמה נדירה ה"הרגשה שגבר חפץ בנו באמת, בכל מאודו! ובאיזו מהירות מצטננים רגשותיו! אף אתה תמאס בי במהרה בעוד אני משתוקקת רק אליך." היא הפנתה את פני ונשקה לי בתועבות מסחררת.

שיקותי טובות מנשקותי, לור"נה" אמרתי לה. "היכן למדת אמנות זאת? חוששני כי היית ילדה רעה מאד גברתי!"

לכל וכלל לא! אילו ידעת את האמת, קראה באנחה עמוקה. "אנו, הנשים, לומ"דות את האהבה בהיותינו בצפייתנו המ"מושכת לאביר-חלומותינו. אנו מספחות ליישק רבים מספור — ריחוק, העמדת פנים קרירות, הפכפכות רוח ועדנה ועוד כהנה וכהנה. אנו מסתירות את קרסינו לבל יראו אותם הדגים המבוקשים על ידינו... הוי, בגלותי לך כל זאת הריני ב"גדת במין עליו אני נמנית!... אף אותך העליתי בחכתי הסמויה: הסבור אתה כי בל"י ש"ם הסרתי את מעולי בבואנו אל ביתי לראשונה? ידעתי כי תבחני בשדי ובמתני הדקות וקחייתי שרמתי יתלטה. כמה נפעם לבי בהיחכתי כי הצלחתי! ומדוע הראתי לך את המיטה בחדר-האורזיפס אף זאת עשיתי כדי לגרותך ולטעת מחשבות בלבך. כבר אז ערגתי אל נשיקותי. הת"מסרתי לך עוד בטרם לחצת את ראשי אל מסעי הספה על מנת לנשקני... אתה הגדת בי בבטחה, במירות ובפסקנות. כי צד ידעת מתי הגיעה תשוקתי אליך, את שיהא? מרבית הגברים מהססים, משהים את החלטתם ומעוררים את צניעותה ומו"סירותה הטבעית של האשה. לבטח עשירי"נסיון אתה, שובב שכמותך!"

"אהיה גלוי-לב עמך כשם שנהגת עמדי," אמרתי לה. "את הנך האשה הראשונה ש"ידעתי ששלמות, כדרך הטבע." "בגלל חמור שלי?" צחקה לורנה. "מי יתן ושבתי להיות בת תשע-עשרה, ואתה היית הגבר הראשון בחיי. בכל זאת, הנך אהובי הראשון. רק בורעותיך ידעתי את סערת האהבה." פטפוטי אהבתנו נמשכו שעות אחדות. כאשר הסתכלתי בשעוני הייתה השעה סמו"כה לשבע ושלושים. איחתי לארוחת-הערב, שהוגשה בפנסיון בשעה שש ומחצה! "עלי ללכת," קראתי. "אם לא, לא יבוא אוכל אל פי הערב." "אוכל להגיש לך ארוחה — מתובלת ב"נשיקותי," אמרה לורנה. "אלא ש"הא עולל לחזור בינתיים," העירה נגות. "כמה מור לחשוב כי שניכם בני מין אחד: אתה אל צעיר, והוא — בצלם אליהם נברא אך כמוהו כתולעת!" "הבה נחלד להזכירי," ביקשה. "לך! — והבטח לי לחזור אלי מחרי-לך!" נטלתי את היומה לידי מכיון שלא אוכל להכות עוד... ועתה לך, שאם לא כן, לא אויחך ללכת עוד!" והיא הוסיפה לנשקני עד שעמדתי מחוץ לדלת. למותר לציין כי לאהבה לא היה כל חלק בחיסי עם מרת מיייה. היה זה יצר-נעורים של ידע שבעת.